

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. szeptember hó 09. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2014. szeptember hó 22. napján kihirdetett **2.B.151/2013/40.** számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy a **börtönbüntetés tartamát 3 (három) év 6 (hat) hónapra enyhíti.**

A vádlottal szemben további 3.196.769,- (hárommillió-egyszázkilencvenhatezer-hétszázhatvankilenc) forintra is vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 4 év 6 hónap börtönbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra és 15.450.000,- forint vagyonekobzásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a kiszabott szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte 1.318.575,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a kiszabott büntetés enyhítése végett. A védő írásban részletes indokolt fellebbezésében a büntetés lényeges enyhítését, annak végrehajtásában próbaidőre történő felfüggesztését kérte. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban is előadott azon álláspontját, hogy a vádlott a vádbeli időszakban is jogosult volt az úgynevezett árrés utáni adózást alkalmazni, ezáltal a költségvetésben okozott adóhiány mintegy harmada az első fokú ítéletben megállapított összegnek. Másodsorban arra hivatkozott, hogy a vádlott alappal lehetett abban a téves feltevésben, hogy az által vezetett gazdasági társaság jogosult a különbözet szerinti adózásra, ezáltal a többletkár bekövetkezte tekintetében a vádlottat legfeljebb a gondatlanság terheli.

A védő további enyhítő körülményként kérte figyelembe venni azt, hogy a vádlott kiskorú beteg gyermek eltartásáról gondoskodik, aki felett a szülői felügyeleti jogot is a vádlott gyakorolja, azt, hogy élettársával 2015. szeptember 12. napjára várják közös gyermeküket, illetve azt is, hogy a vádlott rosszindulatú megbetegedésben szenved, ami miatt műtétekre és további kezelésekre szorul.

Mindezek alátámasztására okiratokat is csatolt a fellebbezés indokolásához.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.556/2014/1-II. számú átiratában az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlott cselekményeinek az elbíráláskori Btk. szerinti minősítését és a vádlottal szemben további 3.196.769,- forint vagyonek Kobzása elrendelését indítványozta. Álláspontja szerint a súlyosítási tilalomra tekintettel a feltételes szabadságra vonatkozó elbíráláskor hatályos enyhébb törvényi rendelkezések miatt a vádlottra kedvezőbb az új Btk. alkalmazása. A további vagyonek Kobzása elrendelését azzal indokolta, hogy az adóhatóság csak a 2007. évre vonatkozóan állapított meg a vádlott terhére kötelezést, ezért a 2006. év IV. negyedévében és 2008. január - február hónapban be nem fizetett áfa tekintetében további vagyonek Kobzása indokolt.

A vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen fellebbezését az írásban indokolttal egyezően fenntartotta.

Az ügyész az átiratában írtaktól eltérően a költségvetési csalás büntettének elbíráláskori magasabb büntetési tételére tekintettel nem indítványozta az új Btk. alkalmazását, a bűncselekmények elsőfokú bíróság általi minősítését helyesnek tartotta. Bár egyetértett a védő által megjelölt további enyhítő körülményekkel, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama még ezek figyelembevételével is inkább enyhe, sem mint eltúlzott. Egyéb tekintetben fenntartotta az átiratában foglaltakat.

A vádlott mindenben csatlakozott védőjéhez.

Az ítélet tábla a büntetés enyhítésére irányuló védelmi fellebbezéseket alaposnak találta, és a további vagyonek Kobzást illetően egyetértett az ügyészi indítvánnyal.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, a bizonyítékok körülmekintő, mindenre kiterjedő, részletes értékelésével megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata, illetve az iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva a következőkkel egészített ki:

A vádlott jelenleg a (munkahely megnevezése)-ban dolgozik. Saját háztartásában gondozza 2010-ben született tartósan beteg gyermekét. Élettársával közös gyermeke születésének várható ideje 2015. szeptember 12. napja, így a vádlott saját háztartásában hamarosan kettő kiskorú gyermek eltartásáról fog gondoskodni. A vádlottnál a törzs rosszindulatú melanomáját diagnosztizálták, emiatt 2015. április 30. napján a jelzett helyen bőrkimetszés történt. A diagnózis miatt a vádlott további kontroll vizsgálatra szorul.

Az első fokú ítélet indokolásának 24. oldal 3. és 4. bekezdéséből a tényállásba utalja a következőket:

„a vádlott vállalkozása abban állt, hogy megengedte azt - mintegy lehetőséget biztosított arra -, hogy magánszemélyek a tőle kapott külön meghatalmazás alapján, a cég neve alatt használt személygépkocsit hozzanak be. Ezért a magánszemélyek - akik saját célra, illetve eladásra (ügynevezett nepperként) hozták be a gépkocsikat - neki alkalmanként 25.000,- forintot (kivételesen ennél többet, de maximum 50.000,- forintot), ügynevezett cégpénzt fizettek.

Ennek a konstrukciónak az értelme az volt, hogy a magánszemélyek külföldről áfa teher nélkül,

anonimnak maradv tudtak behozni használt személygépkocsit."

Az ítélet tábla kiegészítette az első fokú ítélet tényállását azzal is, hogy az **(gazdasági társaság megnevezése)** a cégnyilvántartásból 2010. október 10. napjával törlésre került.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az előbb írt kiegészítésekkel az ítélet tábla határozatának alapjául elfogadta.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 29-31. oldalán igen részletesen kifejtette azt, hogy a vádlott által vezetett kft. tevékenysége több szempontból sem felelt meg az árrés szerinti adózásnak. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtett álláspontjával maradéktalanul egyetértve, és azt nem megismételve, a másodfokú bíróság azt tartja szükségesnek kiemelni, hogy a különbözet szerinti adózás iránti igény bejelentésének elmulasztása önmagában még nem feltétlenül alapozta volna meg e bűncselekmény megállapítását. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján azonban kétségtől az volt megállapítható, hogy a vádlott olyan többletmagatartást is kifejtett, ami egyértelműen az áfa megfizetésének elkerülésére irányult, ezáltal az adóhatóságot szándékosan tévedésbe ejtette, még akkor is, ha abban a részletkérdésben esetleg valóban tévedett, hogy az árrés utáni adózás iránti kérelmet évente kell benyújtania. A vádlott többletmagatartásait az elsőfokú bíróság részletesen feltárta, azokat az ítélet indokolásában a már jelzett helyen részletesen, a beszerzett bizonyítékokkal alátámasztva elemezte. A vádlott az árrés utáni adózási szabályokra vonatkozó szigorú adminisztrációs szabályokat áthágva, kifejezetten az áfa megfizetésének elkerülése végett kettős adminisztrációt vezetett, gépi és kézzel írott számlákat állított ki, mely utóbbiakat egyáltalán nem tüntette fel a könyvelésben. A géppel készített számlák között is volt olyan, amit egyáltalán nem bocsátott a könyvelő rendelkezésére, vagy a már sztorizált számla helyett nem állított ki másikat. E tényekből, de a vádlott vallomásából is megalapozottan következtetett arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott tevékenység adóelkerülésre irányult.

Ezért a bűncselekmény elkövetési értékét is támadó fellebbezéseket az ítélet tábla alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság kellő alaposággal vetette egybe az elbíráláskori, illetve az elkövetéskori Btk. rendelkezéseit, és ennek alapján helyesen állapította meg azt, hogy az elbíráláskori magasabb büntetési tételkeret miatt a vádlottra kedvezőbb az elkövetéskori, azaz az 1978. évi IV. törvény alkalmazása. Mellőzi azonban az ítélet a 37. oldal 6. bekezdésének első két mondatát és az 5. bekezdésből a középértékre utalást, mert - mint ahogy az elsőfokú bíróság ezt is helyesen állapította meg - az elkövetéskor a középértékre vonatkozó rendelkezés nem volt hatályban. Itt jegyzi meg az ítélet tábla, hogy bár az elsőfokú bíróság az ítélet 33. oldal 2. bekezdésében az 1978. évi IV. törvényre vonatkozóan „a továbbiakban: Btk.” megnevezést jelölte meg, indokolt lett volna arra régi Btk.-ként hivatkozni, vagy annak törvéyszámát megadni a későbbiekben, hiszen Btk.-nak a jogalkalmazás mindig a hatályos Büntető Törvénykönyvet hívja.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítélet tábla további enyhítő körülményként értékelte az első fokú ítélet meghozatala óta eltelt időmúlást, a vádlott igazolt betegségét, azt, hogy hamarosan két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. A tényállás kiegészítésével vált megalapozottá annak enyhítő körülménykénti értékelése, hogy a vádlott beteg gyermeke eltartásáról gondoskodik. Az ügyészi indítványtól eltérően az ítélet tábla nem mellőzte a büntetlen előélet enyhítő körülménykénti értékelését, hiszen az elkövetéskor hatályban volt A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV.

törvény 23. §-ára figyelemmel az ügyvezetői tisztség betöltésénél ez nem volt feltétel.

Az így kiegészített enyhítő körülményekre is figyelemmel az ítéletábra álláspontja az, hogy az adóbevétel csökkenésének összege bár a 300.000.000,- forintot is meghaladta, azonban az utolsó részselekmény (2008. március 20. napja) óta több mint hét év eltelt, ezért a 2-9 évig terjedő büntetési tételkeretre is tekintettel, indokolt a szabadságvesztés tartamának enyhítése. Ezért a másodfokú bíróság a börtönbüntetés tartamát 3 év 6 hónapra enyhítette.

További enyhítésre azonban a bűncselekmény elhúzódó jellegére, magas elkövetési értékére tekintettel nem látott lehetőséget, hiszen további lényeges enyhítés, esetlegesen a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése már a büntetési célok megvalósulását veszélyeztetné.

Az elsőfokú bíróság a törvényi rendelkezéseknek megfelelően és megalapozott indokokkal tiltotta el a vádlottat a közügyek gyakorlásától, és a gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól is. Ez utóbbi esetben indokolása annyiban helyesbítésre szorul, hogy az eltiltás időtartamát nem a kiszabott börtönbüntetés tartamával arányosan kell megállapítani, hanem az a bűncselekmény jellegéhez, az elkövetés összes körülményéhez igazodik.

Az elsőfokú bíróság abban helyesen foglalt állást, hogy az az összeg, amit a vádlott az úgynevezett nepperektől a gépjárművek „átfuttatásáért" kapott, vagyonekobbzás alá esik, ezért arra vagyonekobbzást kell elrendelni (itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy mivel a szankciók rendszerében a vagyonekobbzás intézkedés, ezért arra a bíróság a vádlottat nem ítéli, hanem azt a vádlottal szemben elrendeli). A vagyonekobbzás összegét e tekintetben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlotti vallomásra figyelemmel (egy gépjárműért legkevesebb 25.000,- forintot kapott, az irányadó tényállás pedig 618 darab ily módon behozott gépjárművet állapított meg a vádlott terhére).

Az ügyész átiratában arra helyesen hivatkozott, hogy az 1/2008. Büntető Jogegységi határozat szerint a bűncselekménnyel összefüggő teljes vagyonra kell elrendelni a vagyonekobbzást, az nem korlátozható az elért nyereségre. A vádlott által az elkövetésért kapott összeg az elsőfokú bíróság által vagyonekobbzással érintett összeg, akkor is ha abból költségei is voltak.

A Btk. 77/B. § (2) bekezdése szerint a vagyonekobbzást el kell rendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során, vagy azzal összefüggésben szerzett vagyonra is, amellyel más gazdagodott. Ha gazdálkodó szervezet gazdagodott ilyen vagyonnal, a vagyonekobbzást vele szemben kell elrendelni.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott által működtetett konstrukció célja az volt, hogy magánszemélyek külföldről áfateher nélkül, anonimnak maradva tudjanak használt személygépkocsit behozni. A vádlott gépkocsiként 25.000,- forintért ennek háttereként az általa vezetett kft.-t biztosította. E konstrukció révén tehát nem a vádlott által vezetett gazdasági társaság, hanem magánszemélyek jutottak nyereséghez, hiszen az áfát a gépkocsik után nem kellett befizetniük.

Az előbb hivatkozott rendelkezés alapján azonban ezt a nyereséget is, ami valójában a meg nem fizetett áfa összege, azaz az adóhiány, a vádlottnak kell megfizetnie. Tekintettel arra, hogy az adóvizsgálat kizárólag a 2007. évre vonatkozott, az adóhatóság 2006. év IV. negyedévére és 2008. január-február hónapjára a terhelte, illetőleg a kft.-t nem kötelezte a kiesett adó megfizetésére, az ítéletábra a hivatkozott jogszabályhely és a 95/2011. BK vélemény III. pontjára is tekintettel a vádlottal szemben ezen időszakra megállapított adóhiánnyal egyező összegű vagyonekobbzást

rendelt el (2006. IV. negyedév 327.267,- forint, 2008. január-február hónap 2.869.502,- forint, azaz összesen 3.196.769,- forint). A teljesség érdekében jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az **(gazdasági társaság megnevezése)**-vel szembeni vagyonek Kobzásnak, tekintettel a kft. törlésére, még a kft. gazdagodása esetén sem lett volna helye.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját is, a másodfokú bíróság a jogszabályi hivatkozást annyiban helyesbítette, hogy az az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdés 2. fordulatán - és nem tételén - alapul.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezést alaposnak találta, és az első fokú ítéletet hivatalból is felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2015. szeptember hó 9.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.. Cserháti Ágota sk.
a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.703/2014/4. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.151/2013/40. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. szeptember hó 9.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke